

Σελ. 37

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

...Είς άλλην περίπτωση ή οικογένεια έζη με άλλας οικονομικές εις παλαιότες περιόδους. ... Κάθε οικογένεια είχαν— δε το θυμίζομεν— από έν δωμάτιον του οποίου οι τοίχοι ήσαν από χαρτόνι! Δεν υπήρχε κουζίνα και φυσικά ούτε αποχωρητήριο ή μπάνιο. Είς άλλας περιπτώσεις, οικογένειαι έζων εις καλύβας κατασκευασμένας από λαμπρίων και το πάτωμα αποτελούσε το κοσμάτι των. Μία από τις χειρότερες περιπτώσεις είναι ή εξής: Μία από αυτές τις οικογένειαι αποτελούμενη από 55 άτομα, έζη εις ένα υπόγειον χωρίς παράθυρα, χωρίς ήλιον και χωρίς φως της ημέρας. Το υπόγειον αποτελεσθε από έν δωμάτιον 3Χ4 μέτρων. Η μητέρα και τα τρία παιδιά κοιμούνται εις ένα κοσμάτι. Η υπόλοιπη οικογένεια κοιμάται εις το πάτωμα από τομήνιο, χρησιμοποιούσα δύο παλαιούς πάγκους διά στρώματα. "Αλλαι οικογένειαι διαδίδον εις σπήλαια έντός των παλαιών τοιχών της πόλεως, τα όποια χρονολογούνται από το 1200 πρό Χριστού!

Στην εισαγωγική έκθεσι του νόμου 1667 (1951 περί εργατικής κατοικίας, για τον όποιον θα μιλήσουμε παρακάτω, αναγράφονται τα εξής:

Η σημερινή στεγαστική κατάσταση του Ελληνικού λαού είναι πράγματι άθλια, πολύ δε όλίγον είναι γνωστή και εις τους υπευθύνους άκμήν, διά την διακυβέρνησιν της Χώρας. Η απογραφή του 1940 απέδειξεν ότι το 1/3 των Ελληνικών οικογενειών, δηλαδή 585.000, επί συνόλου 1.740.000 οικογενειών έπελάττει εις μονοδωμάτια στεγαστρα. Είναι γνωστή ή τραγική κατάσταση έρησμένων όρεινών περιοχών, όπου άνθρωποι και ζώα στεγάζονται έντός του αυτού μονοδωματίου στεγαστρού, όπερ έχει χύμα ως πάτωμα, στερείται όροφου, εισέρειν όμιθρια ύδατα εκ της στεγής και τα παράθυρα είναι συχνά άνευ φύλλων. Είναι γνωστή ακόμη ή άθλια κατάσταση εις τα άστικά κέντρα. Είς την περιφέρειαν Αθηνών — Πειραιώς, εκ του συνόλου των κατοικιών τα 57% αποτελούνται από ένα δωμάτιον, τα 36% εύρίθην χωρίς ηλεκτρικήν εγκατάστασιν. Είς τα 3% δέν υπήρχαν δύολου κλίνας. Αντιστοιχούν κατά κλίνην άνω των δύο ατόμων. Είς τους συνοικισμούς αντιστοιχούν εις τα 36% των κατοικιών άνω των δύο ατόμων κατά κλίνην, εις τα 15% άνω των τριών, εις τα 4% άνω των τεσσάρων και εις τα 6% άνω των πέντε ατόμων κατά κλίνην.

Μιά άλλη έρευνα που έγινε από τον Ο.Η.Ε. το 1954 για το ζήτημα της στέγης σε 23 χώρες, μεταξύ των οποίων και ή δική μας κατέληξε στα εξής συμπεράσματα:

Επί πληθυσμού 8.000.000 ο συνολικός αριθμός των δωματίων ήταν 3.530.000. Αντιστοιχούσαν δηλαδή 2,3 άτομα κατά δωμάτιον. Επί χιλίων κατοίκων αναλογούν 210 κατοικίες. Σε όρισμένες μεγάλες πόλεις 120.000 κατοικίες χαρακτηρίζονται ως τρωγλες. Από το σύνολον των κατοικιών 38% διέθεταν ένα δωμάτιον, 37% δύο μαζί με το μαγειρείον. Είς αγροτικές περιοχές τα 90% των κατοικιών διέθεταν ένα δωμάτιον.

Το 1957 έγινε μία άλλη έρευνα από την Αμερικανική Οικονομική Αποστολή που κατέληξε εις παραπάνω διαπιστώσεις.

Εκ του συνόλου των κατοικιών 203.000 εύρίθην τελείως άνθημενές 14.000 έτοιμότητας και 37.000 τρωγλες—καλύβες.

Μιά ακόμη έρευνα που έγινε το 1957 από την Τεχνική Υπηρεσία της Αγροτικής Τραπεζής απέδειξε ότι 105.000 αγροτικές οικογένειαι στερώνται παντελώς κατοικίας και άλλες 100.200 μένουν σι άνεπαρκείς και άνθημενές κατοικίες.

Έξως το 1958 από μία έρευνα που έγινε εκ μέρους του Υπουργείου Οικισμύ στος σπουδαίους Αθηναίους — Πειραιώτες, προέκυψαν τα εξής στοιχεία:

Επί συνόλου 60.000 κατοικιών:

Τα 38% έστερούντο μαγειρείου. Τα 9% έστερούντο αποχωρητηρίου. Τα 98% έστερούντο έστρου.

34.200 κατοικίες διέθεταν ένα δωμάτιον. Τα 30% έστερούντο το ηλεκτρικό φως. Είς τα 34% αντιστοιχούσαν 3 άτομα κατά δωμάτιον, εις τα 25% άνω των τεσσάρων και τα 10% άνω των πέντε. Υπήρχαν και περιπτώσεις μέχρι 15 ατόμων κατά δωμάτιον!!!

Είς τα 3% του συνόλου των κατοικιών δέν υπήρχαν κλίνας, εις τα 36% αντιστοιχούσαν ένα των δύο ατόμων κατά κλίνην, εις τα 15% άνω των τριών και εις τα 6% άνω των πέντε ατόμων κατά κλίνην.

Με τα παραπάνω στοιχεία και τις έρευνες προσπαθήσαμε να δώσουμε μια όσο το δυνατόν πληρέστερη εικόνα των συνθηκών που στεγάζεται ο "Ελληνας εργάτης και αγρότης. Και από αυτά, άβυσσος θγαίνει το συμπέρασμα ότι οι σημερινές συνθήκες είναι ακόμα χειρότερες από εκείνες των προ τσάντα χρόνων. Η άκομίζουμε συνεπώς εγλάσσει εις Αθήνας— διαπιστώνοντας τις αυτόχρημα έθλιες από κάθε εποχή συνθήκες κάτω από τις όποιες στεγάζεται και ζει ένας ολόκληρος κόσμος του μόχθου και της εργασίας.

Οι τρωγλες, οι καλύβες και— δε το θυμίζομεν— τα δωμάτια με πιστόχαστα και λαμπάρες, εξακολουθούν να υπάρχουν μέσα στις μεγαλουπόλεις και στην ύπαιθρο και μέσα σ' αυτές συσσωρεύονται άνθρωποις οικογένειες χωρίς φως και χωρίς ήλιο.

ΟΙ ΔΙΕΥΚΟΛΥΝΣΕΙΣ ΣΕ ΑΛΛΑ ΚΡΑΤΗ

Το πρόβλημα της λαϊκής κατοικίας δέν είναι μόνον πρόβλημα για την Ελλάδα. Υπάρχει και άπασχολεί από πολλά χρόνια όλες τις πολιτισμένες χώρες. Στην Αγγλία, τη Γαλλία, τη Γερμανία και σε όλες τις άλλες ευρωπαϊκές χώρες το Κράτος έπηρε δραστητικά και αποφασιστικά μέτρα για την αντιμετώπισι του προβλήματος. Με τη χορήγηση των μακροπρόθεσμων δανείων, με χαμηλό τόκο εκ μέρους των Τραπεζών, των διαφόρων έσρημάτων και με άκονομικές ενισχύσεις εκ μέρους του Κράτους και των Δήμων, με παροχήν δωρεάν οικοπέδων, εκτίσθηκαν έκατομμύρια λαϊκών κατοικιών.

Στην Γαλλία, με έν νόμο που έκαμε ο Υπουργός της Εργασίας Φωκράνι κατά το 1949 ύπεσχόταν τους εργοδότες να καταστήσουν στην κρατικό οργανισμό κατοικίας 1,20% επί των μισθών και ήμερομισθίων και 0,60% οι εργαζόμενοι, με συμμετοχή των κρατών σε ποσοστό 10% επί του συνόλου των εσφορών εργοδοτών και εργαζομένων.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

Με το σύστημα αυτό εκδόθηκαν εκατοντάδες χιλιάδες εργατικές κατοικίες.

Γνωστό επίσης είναι το «παράδειγμα της Βιέννης» όπου ιδρύθηκε η στεγαστική πολιτική που ηττήσε ο Σοσιαλιστικός Δήμος της Βιέννης, πριν από το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο και που συνεχίζεται μέχρι σήμερα, με πόρους σε βάρος της ακίνητης ιδιοκτησίας και των εμπορευμάτων τάξεων.

Δεν μιλούμε για τις σοσιαλιστικές χώρες όπου ως γνωστόν το Κράτος έχει αναλάβει την ανοικοδόμησι συγχρονημάτων εργατικών κατοικιών με επιταχυνόμενο συνεχώς ρυθμό.

ΤΙ ΕΓΙΝΕ ΚΑΙ ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Αν σε όλες τις χώρες ή απόκτηση ιδιοκτησίας από τις εργαζόμενες τάξεις παρουσιάζει πολλές δυσκολίες, στην Ελλάδα που οι μισθοί και τα ήμερομίσθια είναι τόσο χαμηλά ώστε να μη επαρκούν να τους εξασφαλίσουν και τα στοιχειώδη ανάμια μέσα της ζωής, ή απόκτηση κατοικίας αποτελεί για την πλειονότητα των εργαζομένων δύσκολη άπρακτη κατάσταση. Και αν κάποτε το κατορθώσουν κτίζουν ένα μονοκατοικιακό έργο σχεδίου, με άσφαξη των κινδύνων μελλοντικής κατεδάφισης. Οι ίδιες δυσκολίες υπάρχουν και για τους αγρότες, ή πλειοψηφία των οποίων έχει αφήνοντας έσοδα από την πώληση των προϊόντων της. Όταν δεν έχουμε υπ' όψιν μας τα έσοδα των αγρότων, καταλήγουμε στο άσφαλές συμπέρασμα ότι και το πρόβλημα της στέγης παρουσιάζεται με θύελλα μορφή και ή απόκτηση κατοικίας για ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού δεν είναι δυνατή χωρίς κρατική ή άλλη οικονομική ενίσχυση.

Ας δοθεί λοιπόν σε συντομία τι έγινε και τι γίνεται στην Ελλάδα για το μέγα αυτό κοινωνικό πρόβλημα της λαϊκής κατοικίας, αρχίζοντας από την βιοτική προετοιμασία όρισμένων επιχειρήσεων, όπως ή Έταιρία Μεταλλουργιών Λαυρίου ή Έταιρία Διόρυξης Κορίνθου, ή Έταιρία Λιπαμάτων και όρισμένες ύφαντουργικές επιχειρήσεις, που έχουν κατά το παρελθόν κτίσει ένα ελάχιστον αριθμόν κατοικιών για το προσωπικό τους. Κατά τα τελευταία χρόνια όρισμένες Τράπεζες και ελάχιστα Ασφαλιστικά Ταμεία, με την παροχή δανείων έδωσαν τη δυνατότητα π ή ένα μέρος του προσωπικού των να αποκτήσει ιδιοκτητική κατοικία. Τό έβλε για την Ένωσι Συναγμάτων.

Ός προς το επίσημον Κράτος, δεν είμαστε μακριά από την αλήθεια και την πραγματικότητα διαπιστώνοντας ότι δεν έδειξε κανένα σχεδόν ενδιαφέρον για το πρόβλημα αυτό, πλην εκείνου τελευταία της ίδρύσεως Όργανισμού Εργατικής Κατοικίας και της στήριξης των Δημοσίων Υπαλλήλων, με τους οποίους θ ή αργότερα παρακάτω.

Με άποψη αυτής προσπάθεια έγινε κατά το 1928 και το 1929 υπέρ των Δημοσίων Υπαλλήλων με το Διάταγμα και τον νόμο 4202 περί διευκολύνσεως των Δημοσίων Υπαλλήλων προς απόκτηση κατοικίας. Με τα νομοθετήματα αυτά ιδρύθηκαν υπέρ των Οικοδομικών Συνεταιρισμών, και ένας ελάχιστος αριθμός κορίων άνωτάτων υπαλλήλων με δάνεια από

τα Ταχυδρομικά Ταμειστήρια, το Ταμείον Παρακαταθηκών και Δανείων και από όρισμένους Ασφαλιστικούς Όργανισμούς, κατώρθωσε να αποκτήσει σπίτι στην Αθήνα.

Για τους εργάτες ή πρώτη νομοθετική απόπειρα σημειώνεται το 1929 με την κατάθεσι νομοσχεδίου περί λαϊκής κατοικίας που όμως δεν έγινε δυνατόν να περιβληθεί ισχύον νόμου.

Τό 1946 ψηφίζεται ο νόμος 46 «περί οικοδομήσεως εργατικών κατοικιών με χρηματική ενίσχυση από το Ταμείον Άνεργίας και εις οικοπέδα ανήκοντα εις το Δημόσιον». Περιτόν να σημειώσουμε πως ο νόμος αυτός έμεινε γράμια νεκρό και ποτέ δεν εφαρμόθηκε.

ΠΑΡΟΥΣΙΑΖΕΤΑΙ ΚΑΠΟΙΟ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΝ

Από το 1950 που το θέμα της εργατικής κατοικίας άρχισε να απασχολεί το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο του Ο.Η.Ε. και τις διεθνείς εργατικές οργανώσεις, άρχισε και στη χώρα μας να παρουσιάζεται κάποιο ενδιαφέρον. Τόν Οκτώβριο του 1950 ο Βασιλέας καλεί τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως και τους Διοικητές των Τραπεζών Ελλάδος και Έθνης, προς τους οποίους ανέπτυξε τις δυνατές λύσεις για την αντιμετώπιση του προβλήματος της λαϊκής στέγης. Τό επίσημο ανακοινωθέν που εξέδωσαν άναφερε μεταξύ των άλλων και τα έξης:

«Επιθυμία του Βασιλέως είναι να εξερευνηθεί τρόπος ώστε κάθε εργάτης και κατώτατος υπάλληλος να δυναθεί υπό εύνοϊκούς όρους να αποκτήσει το σπίτι του, σπείτι παρέχον όλους τους όρους της ύγιεινής, αλλά και στοιχειώδη τουλάχιστον ευάρεστον. Η Α.Μ. έδηλωση ότι μέσω των έράνων (δύο Έρανα της Βασιλείας) θ ή ιδρυθεί προσεχώς ο πρώτος υποδομηματικός συνεταιρισμός, ώστε του όποιου θ ή γίνουν και οι λοιποί».

Σε συνέχεια του Βασιλικού αυτού ενδιαφέροντος ο τότε Πρωθυπουργός Σ. Βενιζέλος και ακολουθώντας ο Πρωθυπουργός Ν. Πλαστήρας (1951) θεωρούν ως «ζήτημα τιμής» για τις Κυβερνήσεις των, την ριζική αντιμετώπιση και λύση του προβλήματος της εργατικής κατοικίας.

Απορροσάλλομα όλων αυτών των υποσχέσεων και του βασιλικού ενδιαφέροντος υπήρξε ή ψηφισι του άναρχαστικού νόμου 1667/1951 «περί λαϊκής κατοικίας» ο όποιος έκυρώθη και συνεπληρώθη με το νόμο 2063 του 1952.

Με τους νόμους αυτούς προεβλέπετο ή σύσταση στο Υπουργείο Οικισμού και Άνοικοδομήσεως «Συμβουλίου Λαϊκής Στέγης» εις το όποιον «άνηκει ή μέριμνα στεγάσεως του Έλληνικού Λαού».

Ός προς τους πόρους προεβλέποντο α) έξ της του κρατικού Προϋπολογισμού β) από την ξένη βοήθειαν γ) Άπαντα τα τέλη επί των οικοδομικών άδειών δ) υπέρ του Δημοσίου και των Άντων καθοριζόμενα διά του ΚΗ ψηφίσματος ή δι' ομοθυμαδόν άλλας διατάξεις δ) Φορολογία επί οικοδομικών άναρχαστικών αυθαίρετως ε) Φορολογία επί της προσγενομένης άξίας οικοπέδου κατόπιν ρυμοτομικού σχε-

Σίου ή κατασκευής δημοσίων ή δημοτικών έργων στ) Φορολογία επί ακινήτων οικοπέδων ή κατακτημένων κεντρικών τσιμέντων ή) Πόροι εξ εισφοράς επί μισθωμάτων άστικών άκινήτων πολυτελούς κατασκευής. θ) Πόροι εξ εισφοράς επί της παρεχόμενης έκτασης αυξήσεως ένοικίων διά τού ένοικισιακού. Έπίσης επέτρεπετο ή αναγκαστική απαλλοτριώση οικοπέδων άκαλύπτων καθώς και ή διάθεσις άκινήτων άνηχόντων εις τού Δήμους ή την ανταλλάξιμον περιουσίαν. Έπιτρέπετο επίσης εις τούς Δήμους και τας Κοινότητες ή επιβολή τέλων επί πάσης αδειας οικοδομήσεως ή άποσκευής προς άνάγεισιν έργατικών κατοικιών καθώς και ή διάθεσις μέσων τών άποθηματικών κεφαλαίων μέχρι 40% υποχρεωτικώς διά την στέγασιν

των κακώς στεγασμένων εργαλ μέσων και συνταξιογόνων.

Η σταγαστική συνδρομή συνίστατο στην παροχή: α) κατασκευαστικής κατασκευής ή οικοδομικών διατάξεων γ) κρατικού οικοπέδου δ) ελεύθερου έλλειψος ε) έγγυησεως προς παροχήν ένοικίου και στ) φορολογικών άταλειών και απαλλαγών.

Και ο νόμος έμεις αυτός δέν έσχε έπαρκειν ή στερη από την άντίτασιν των άκατασκευών αυτών των όποιων έπύοντο τού συμφέροντος και την έγκλιση τυχόν διάφορίαν από έκείνην ή Οργανώσεως των έργατών.

Στό άλλο μας έθνος ήλ άναμειχθεί σάν Αιτόνομο Οργανισμό Έργατικής Κατοικίας υπό λειτουργία από τό 1954.

'Η Γενική Συνέλευσις τών ιατρών ΚΑΙ Η ΚΡΙΣΙΣ ΤΟΥ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΟΣ

Άρθρον του κ. Γ. ΓΑΛΑΟΥ

Τό 'Ιατρικόν επάγγελμα σήμερον στή χώρα μας διέρχεται κρίσιν, που κινδυνεύει νά καταστή θέλθρια άν έγκλησιν, δέν αντιμετωπισθή δυνάτως. Τά αίτια της κρίσεως αυτής άφύονται σέ δύο κυρίως λόγους: ο πρώτος είναι, ότι άλόκληρον τό οικοδόμημα της ήγειροναμικής άσφαλίσεως στήν Ελλάδα κωλύθηκε στή μείωσι του ιατρικού εισοδήματος, τό όποιον τσιοντιστικώς κατέλθι σ' ένα ελαττωμένο έλαχιστον που θέτει περαιτέρω εις κίνδυνον την ποιότητα της παρεχόμενης περιθαλψεως. Οι φιλοδοξήσαντες νά έπλωσουν τό πρόβλημα της 'Ιατρικής Περιθαλψεως στήν άνωτέρω βάση, είναι έπικύρηται όχι μόνον διά την κακήν ποιότητα της παρεχόμενης περιθαλψεως άλλα και διά την μείωσιν της ιατρικής άετιμωρείας, την κίσην τού ιατρικού ήθους και την πτώσιν της έπιστημονικής στάθμης, καταστάσεις δηλαδή, που ελιδρούν άμεσως επί της ήγείας τού λαού.

Ο δεύτερος λόγος είναι, ότι ο ιατρός μέχρι σήμερον, τούλάχιστον, δέν έπέφερε συνδικαλιστικήν οργάνωσιν. Καταναλλασκονται όλα του τά χρόνια μέ τις σπουδές του, τις ανέλετες του και την συνεχή άφροσύνην του στό ίσχυρό και 'εργολειτούργημα του, κατορθώνει νά γίνη ο «φύλαξ άγγελος» της ζωής των σιναιθωρών του, άλλα, άκριβώς, λόγω της ατιμίας αυτής τά καταφέρνει νά μένη ο ίδιος άνίσχυρος διά νά αντιμετωπίση τή δική του ζωή στίς δύσκολες περιστάσεις.

Μέσα στό σύνολο των εργαζομένων, μόνον ο ιατρός και ο άγροτης παρουσιάζονται ως οι πλέον άνίσχυροι στήν διεκδίκησιν των δικαιωμάτων τους, δι' αυτό και οι έργασίες τους προσφέρονται σήμερον μέ τις πιο έξαιρετιστικές τιμές στή παραγωγή και πληρώνονται πανάκριβα στή κατανάλωσι. Την τεραστία διαφορά ή οποία προσύπτει την εισπράτουν οι μεσάζοντες: 5 δεκάρες τά μήλα στή παραγωγή και 5-8 δραχμ. στήν κατανάλωσι. 5-6 δραχμ. στοιχίζει ή ιατρική έπίσκεψι στό ΙΚΑ και ο εργαζόμενος πληρώνει πανάκριβα διά την ιατρικήν του περιθαλψή.

Έπ' όσον ίσχυι τό σύστημα της ελενθέρας ιατρικής τα πρώτατα αίτηματά καλώς διά τόν ιατρόν. 'Η έπιστημονική και τεχνική του κατάρτισι αποτελείουσιν έγγεγρα της έπαιχίας τού έργου του. Σήμερον όμως, μέ τό σύστημα της έξισοτιμένης και κατεργασμένης ιατρικής και την εις βάρος τού ιατρού κακήν διατάξεσιν της άσφαλιστικής ιατρικής, τά πρώτατα αίτηματά άρτην. Και βλέπομεν τόν ιατρόν, γενομένην από την άποστήτην βαθεία εις την κατωτάτην νά άγωνίζεται άκαταμάχητα διά τό ψακί του μέ όπλα άνίσχυρα, σέ σύγκρουσι μέ τά όπλα των άετοναχιδίων εργοδοτών του. Έτσι έξηγείται και τό γινόμενον ο ιατρός, ως πρὸς τά καθήκοντά του, νά θεωρείται κωλύηλος και ως πρὸς τά δικαιώματά του όχι κών ως υπάλληλος, άλλα ως μία ιδιόμορφος κατάσταση.

Δέν θα έπεκταθούμε εις την ισόδοξία της κατά την άντιλήψιν μας, καλύτερας ήγειροναμικής οργανώσεως και της παροχής άρκτίας ιατρικής περιθαλψεως. Άς' ενής μόν διότι ή έμπεριστάτωμένη μελέτη και ο λεπτομερειακός προγραμματισμός δέν χωρούν στά πλαίσια ενός άρθρου. Και άς' έτέρον διότι υπάρχει άμφος και έπιτακτική ανάγκη νά ενδιαφερασθούμε δι' άρισμένα μέτρα έπείγοντα διά την έπίβλεψιν τού ιατρικού σώματος και την στοιχειώδη διατήρησιν της ιατρικής άντιλήψεως και περιθαλψεως εις την χώραν μας. Έπαλλάττει νά άποφύγουμεν τόν επικείμενον κίνδυνον μέ την παροχή των πρώτων ίσηθειών εις τό θάρος πάσων ιατρικών σώμα και κατόπιν νά ενδιαφερασθώμεν δια την άνάγκησιν του.

Η έπικυρήσις γενική συνέλευσις τού Ι.Σ.Α. ('Ιατρικόν Συνέλευσις Άθηνών) την 21ην Δεκεμβρίου 1959 εις τό θέατρον «ΙΝΤΕΑΛ» είναι ένα άρκετά παρήγορον σημείον, διότι άποδεικνύει ότι ο ιατρικός κόσμος, άναγκασμένος από τά πράγματα, ήρξατο νά άποκτή συνδικαλιστικήν συνέληψιν, χωρίς την όποίαν δέν θά κατορθώση νά προσώδη τα ζητήματα του. Είναι πρωτοφανές στά ιατρικά χρονία ή προσέλευσις άνω των 1.200 ιατρών σέ γενική συνέλευσι.

Αντίθετα όμως από την συνέληψιν, προέκυψε και μία διακρίσιμος άποκομωδιστική. Τό πύγμα Κράτος και οι άρμόδιοι είτε κών καταδέχθησαν νά άποσταχυώσιν στήν πρόσκλησιν, διά νά παρευρεθώσιν στή συνέλευσι.

Η ΑΔΙΑΦΟΡΙΑ ΤΩΝ ΑΡΜΟΔΙΩΝ

Από όλους άνεξαίρετως τούς όμολογεί έκαυτηρισθή ή άδιαφορία και άναλγησία των άρμόδιων. 'Η διοίκησης τού Ι.Σ.Α. είχε υποβάλει την 17.6.59 έκθέτημα πρὸς τού ύπουργείον Κοινωνικής Προνοίας, διά τά έπείγοντα και ζωτικά ιατρικά ζητήματα, ή έπίλυσιν των όποιων θά συντελούσε εις την βελτίωσιν της καταστάσεως. Παράλθον έκτοτε 7 μήνες και οι άρμόδιοι κοκρέουν κέντοτε. Τονίσθη, εις την συνέλευσιν, ότι όφείλουν νά άντιληφθώσιν ή μεγάλην ίπεύθυνον, οι διοικούσιν τούς διάφορους οργανισμούς, τά Ταμεία ήγείας και ιδίως τό Κράτος, τό όποιον ο 'μυστακόμενος ιατρικός κόσμος έπρεπε νά βλέπη ως τόν στοργικόν του προστάτην και τό βλέπη ως κακόν εργοδότην, ότι, ή περαιτέρω εξαθλίωσις τού ιατρού και ή συνεχεία ταύτης μεγαλύτέρα πτώσις της στάθμης της ιατρικής έπιστήμης και τέχνης, έγκυμονεί κινδύνους διά την δημοσίαν ήγείαν, διότι ή άεργιστος νόμος της αίτοσυντηρήσεως θά καταστήσει τούς ιατρούς στυγρούς έπαγγελματίας της χειρόστης μορφής. Είναι καιρός πλέον νά παύσουν οι ίπεύθυνοι νά είναι ιατροσίκτοι, όπως τούς εμφανίζουν όρισμένα γεγονότα, όπως π.χ. τό γεγονός ότι, ενώ ο τόμος 3.623, ο καθορίζων τό κατώτατον όμην ιατρικής άμμοδής, έ-